

Siitonen-Schritt synkkää

Taas tuli hiihdeltä talven pakolliset parikymmentä kilometriä. Sää Lapissa hemmottelivat etelän pellen melkein piloille. Taivas helotti sinisenä. Valkoiset tunturit siinsivät taustalla.

Riekkoihin törmäsi tuon tuosta, ja näkyipä pari höperöä metsoakin. Yksi meni kosiimaan sähkölinjan eristäjää luullen sitä morsiameksi, sai elämänsä orkut ja putosi kupsahtaen hankeen.

Tuttu kaveri liisteröi sukset loistokuntoon. Enpä muista koskaan läpsyköideni luistaneen ja pitäneen niin täydellisesti. Ja vielä oikeaan suuntaan.

Latujen hoitajat olivat jyrksineet edellisenä päivänä pehmenneet ja yöllä jäätyneet urat oivaan menokuntoon. Monen paikan oli tosin vesi vallannut, mutta kiertäminen kävi kätevästi. Isommat tiet olivat kaikki sulia, ja ne täytyi ylittää kävellen.

Ladulla tapasi monenlaista sivakojjaa. Toiset työnsivät tasatahtia lipsuvia suksiaan ja toiset köpöttelivät kävelyvauhtia alamäkeäkin. Jotkut kiihdyttivät vuorotahdilla viuhuvan vauhdin.

Luistelijat valtasivat hienoissa tekstiileissään kaksi kolmasosaa väylästä. Koirankusettajia ei onneksi näkynyt eikä muitakaan kävelijöitä. Moottorikelkat surrasivat muissa maisemissa.

Luistelijat tietysti jättivät klassiset nopeudessa taakseen. Selvä se. Mutta eräs kummallinen havainto jäi mieleen päällimmäiseksi. Kysyin kavereiltakin, ja vahvistivat saman vaikutelman.

Perinteistä hiihtävät väistivät jo kaukana, vaikka itsekin oli jo alkanut siirtyä sivuun. Terveen punakoilla kasvoilla välkkyi rento hymy. Poikkeuksetta moikattiin tai huijattiin jotakin. Saatettiin pysähtyä utelemaan kuulumisia ja kyselemään neuvoja tulevista taipaleista.

Luistelijat sitä vastoin tulivat vastaan epänormaalein pihtipolvin ja horjuivat kaatumisen rajamailla. Sauvat viuhuivat kuin säilät. Parrasta valui räkänoro. Luistelemisen näytti todella työläältä ja hankalalta.

Lähes jokaisen luistelijan kasvoilta kuvastui kärsimys ja tuska. Tuska, joka käski potkimaan pontevammin, työntämään tymäkämmin ja kurkottamaan korkeammalle kuin kilpailijat. Jos latua etenevä klassikko vähän kohelsi, siitosta sauvovan naamalta voi lukea, että mitäs äijä tänne tulet tupeksimaan.

Miksi näin? Eihän tavallisen kansan tarvitse hiihtoladulla puurtaa hampaat irvessä kuten luotettavien lapinmiesten hemohesseissään.

pajen